Neäri päwa lubbaminne.

Süddame römustus.

Apostel ütleb usklikko ristirahwa südda-metteſt: „Kui kurwastatud, agga ikka röömſad.“ 2 Kor. 6, 10.

Siis tahhan minna ka römus olla ommas süddames, tulgo, mis taht, minno peäle! — Kui ſinna uſkmatta hing tah-had omma süddant tühja murretſemis-ſega närrida, siis närri peäle; agga minna weretan keik omma murred Je-howa peäle; kül temma toimetab hästi.

Tulge siis, ja katſuge omma joudo, kas teie ſate mind mo Önnisteggijaſt ärralahhutatud? — Kui ka ſinna, kurri waim, tulleksid mind hirmotama mo pattude pärraſt, siis ütlen ſo wasto: „Taggane minnuſt, Satan, mo Jeſusſe werri on ka mo ellepunnaſed pattud

puhtaks pesnud, et mo hingusſe kuub peab nüüd walgem ollema, ja parreminne paiſt-ma, kui päike. Sedda, mis mo Lunnastaja mulle armuſt on kinkinud, ei tohhi ſinno kurjad küned mitte mo käeſt ärrakiskuda!“

Jääb minno ihho haigeks, olgo peäle: Laatſarus, Marta ja Maria wend, kedda Jeſus armastas, jäi ka haigeks. Se wäggew ellowürſt, kes tedda pimmeda haua ſeeſt ſatis jälle ellowalgusſe siſſe, on ka minno heaks walmis mind ülles-aitama mo tömwewodi peält. Eks ma olle mitto aastat järrestikko ihhoterwis-ſes ellanud, mis ſe paar näddalaid hai-guſt woib mulle kahjo tehha? — Ma kannatan ſedda römoga! Kui jubba üks ilmalik emma kannab keige rohke-minne hoolt ſelle lapſe eeſt, kes praego haige on: eks siis mo taewalikko ja

Eesti-ma rahwa Kalender 1856, lk. 23